

GLOSSARI

En la campanya desencadenada per uns i altres, defensant la municipalització o la novo-socialització, respectivament, han sortit a la llum una colla d'arguments magnífics, que han donat a la polèmica un to molt elevat. Si sospesem aquests arguments amb ganes de triar-ne un per a donar-li el primer premi, ens trobarem que el més considerable correspon al Comitè Econòmic del Teatre. Consisteix en anunciar que els empleats del Teatre treballen ara amb uns sous molt reduïts, en esguard a llur amor a l'art, la qual cosa els permet tirar endavant i tenir oberts una colla de locals. La notícia s'amplia afirmant que, en el cas que els teatres fossin municipalitzats, els sous pujarien automàticament fins a triplicar gairebé l'import actual.

A primera vista, hi havia desprevinguts que es pensaven que es tractava d'un xantatge, però sospesant-ho bé, es veu de seguida que no hi ha res més lluny de la veritat que això. Es tracta, simplement d'una exacerbació d'aquell amor a l'art que dèiem, que sap distingir entre un amor municipal i un amor col·lectivitzat.

* * *

Han declinat sensiblement les ganes de mirar a veure qui tenia més prohoms prenent les algües a l'estranger. El secret d'aquesta minva d'interès, sembla que ha estat degut a què algú va descobrir que aquí hi havia personatges arrapats a la reraguarda, donant-se la gran vida i fent d'ultrarevolucionaris a tort i a dret i demostrant al món que per fer el viu no és absolutament precís passar la frontera. Com que el balanç encaminat a escafir quina organització tenia en més quantitat paràsits d'aquests tan il·lustres, es decantava immediatament cap a la banda dels depuradors més exacerbats, aquests callaren de seguida.

De totes maneres, l'actitud d'aquests estiuclants permanents, no mereix pas les suspicàcies del poble. Cal saber que, si bé no fan la guerra perquè ja n'hi ha d'altres més aficionats que s'hi dediquen, en canvi, fan la revolució. Dirigeixen «trusts» i monopolis, inventen col·lectivitzacions noves, s'afanyen a demostrar que tenen tota la raó, expliquen al món que el poble són ells, i es procuren honestament un retir per a la vellesa.

ESQUELLOTS

TOTS ELS CAMINS VAN A RUSSIA

Abans hi havia molta gent que deia que tots els camins van a Roma. I entre els que ho deien amb més sincera convicció hi havia els carlins i alguns naitaires que no consideraven naturalment incompatible la condició de naitaire i la de requèsit.

Ara les coses han canviat bastant i els protagonistes de les coses que abans es deien com a sentències han canviat els oïdits, encara que no del tot.

Naitaires sabem d'ògü que ara diu que tots els camins van a Rússia, i no ja en qualitat de requèsit, sinó en qualitat de representant de molts naitaires que mai no havien estat carlins ni havien pensat mai en abandonar quins eren els camins que anaven a Roma, ni quins condulen a la gràcia de Déu.

No responem que la cosa tingui gràcia, però responem que és veritat.

AQUEST COMORERA...!

Fa un grupet de números que ens vénen unes ganes incantables de dir mal de Comorera.

Quan ja estívem a punt de no poder-ne aguantar més, vàrem pensar que posar la censura no ho permetria i vàrem seguir estacionant aguantant-nos aquelles ganes inaguantables.

Una dies després, vàrem constatar que la censura no seria cap obstacle seria perquè poguéssim fer allò que tantes ganes teníem de fer, però, aleshores, ens assabentàrem d'una cosa encara pitjor:

—Ja poseu anar dient mal d'en Comorera, que ell no us en farà gens ni mica de cas.

Això va enderrocar implacablement les nostres otejadades esperances i fou quan el despit ens va donar clara i lliça la solució per a la nostra terrible venjança.

Vàrem pensar no res menys que parlar bé de la Unitat proletària, i el que sigui viu que ho entengui.

ELS FILLS PRODIGS

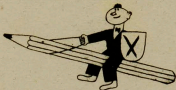
Encara no han acabat de marxar tots i la començen a tornar, i n'hi ha que es porten la dona i tot.

No voldríem pecar d'indirectes explicant massa a qui ens refereix. T'ho hem pot suposar-ho, i aquells rebecs que no tinguin malícia i ni així saben de què va, només cal que es prenguin la molèstia d'anar cada

dia un cop a l'estació de França i veure cares noves i cares velles que tornen a ésser noves, i cares llargues i cares dures i cares cares i tota mena de detalls necessaris perquè fins els borms pupins veure pels seus ulls allò que nosaltres sabem i no volem explicar massa, perquè no tindria tanta gràcia i perquè si ho diguéssim ja ho sabria tothom i aleshores no caldria que nosaltres ho diguéssim.

Entre els que ja tornen i els que encara marxen cada dia s'estableix, a desgrat de tot, un equilibri de la nostra economia que no agreeix la qüestió i treu molta importància a aquesta ineluctable insidia que nosaltres hem volgut llançar, perquè estem tips de fer bandot i ens està venint un ensoportament que fa làstic.

Al bon enconedor...

LA LLIBERTAT DE PREMSA

Nosaltres ens pensàvem que la revolució s'havia fet per la Llibertat i que després del 19 de juliol podríem pensar lliurement i parlar de tot amb absoluta llibertat, però ens hem equivocat totalment.

Fa poc se li va acudir a la contrarevolució en persona que no convenia parlar de les Patruelles de Control, i la censura es rabejava amb nosaltres i amb tots els diaris que gosaven esmentar aquestes forces tan providencialment llietals al Govern de la Generalitat.

Ara la maniobra s'ha desemascarat i ha recortegat a un truc desconcertant per a assolir els seus propòsits.

Només que per a impedir que els periòdics en pretesissin, han dissolt les Patruelles de Control, com aquell que digué: —Muerto el perro, muerta la rabia.

La maniobra és perfecta, però evidentment desproporcionada. És com aquell que es va fer guillotinar perquè tenia mal-de-cap.

De jotes maneres si el que es proposaven és que no se'n parlés, però nosaltres no ha de quedar.

No en parlem més, doncs!

ENTRE CALÈ I CALÈ

Tothom sap més o menys la proverbial exuberància imaginativa que s'atribueix als gitans, dels quals hom ha arribat a dir que mai no diuen la veritat més que quan s'equivoquen.

Bé, doncs, tot això i més ho ha superat «el Borrazo de Sevilla», explicant troles per ràdio i suposades victòries que, com la de Pozoblanco, li han fet tot un prestigi de general mentider i emboscot.

Ara un amic nostre que va i ve sovint de Sevilla en missió oficial ens ha contat la següent anècdota que acredita la fama de trolista que ha adquirit el Queipo, més conegut pel Lleó de la Metro-Goldwyn.

Havia fet empressonar un gitano acusat d'ésser rei, i la companya de l'empressonat assolí una bona recomanació per al General Begut.

—Patius de batlaor, barrigueta verda, bi-gotto de Napoleón, déjame en libertad al pare de mis churumbeles por la gloria del Farado.

Tant i tant va insistir la pobra gitana perquè el valent torrat deixés anar el seu company, que a la fi va arribar a commoure les entranyes del conseqüent traïdor.

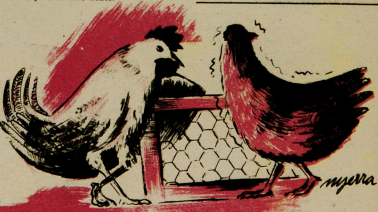
El bitorax va voler mostrar-se magnànim i respongué un dia a la tossuda gitana:

— Mira: el dia que entremos en Madrid, te prometo que podré en libertad al padre de tus churumbeles.

—Anda, asaborio; ¿qué te ha hecho el pobresito e mi arma pa que me lo condense a cadera perpetua...? —diuen que respongué la gitana...

Los tranvías dicen:

¡NO QUEREMOS
REMOLQUE!

—Étic esgarriada. Tinc tota la pell de democràcia.

KALDERS

EL NEGOCI DE LA LLET

- Si ens volen col·lectivitzar, plantarem cara.
- Sí. I donarem el pit.